

Arrest

**nr. 121 609 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 juli 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 4 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 1 oktober 2009, gelet op artikel 16.1, c) van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Poolse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.4. De Poolse autoriteiten brachten op datum van 6 oktober 2009 de Belgische autoriteiten op de hoogte van het feit dat verzoeker de vluchtelingenstatus was toegekend, waardoor het overnameverzoek niet kon worden ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 januari 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juni 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 27 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan op 8 maart 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde C.(...) L.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt zij op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zij, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan een nieuw bevel ter kennis te brengen. Verzoeker ontbeert, zo stipt de verwerende partij aan, bijgevolg elk belang bij zijn vordering.

3.2. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, waardoor hij wel degelijk belang kan ontlenen aan zijn beroep.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van het non-refoulement beginsel. Verzoeker betoogt daarbij als volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoeker heeft zijn verblijfsrecht in Polen verloren, aangezien hij dit land in juli 2009 verlaten heeft.

Tegenpartij betwist dit ook niet aangezien aan verzoeker het bevel gegeven wordt om het grondgebied van België evenals het grondgebied van Polen te verlaten.

De bestreden beslissing laat verzoeker bijgevolg geen andere keuze dan terug naar Rusland te keren, terwijl hij ten aanzien van dit land als vluchteling werd erkend.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het non-refoulement beginsel.

Tweede onderdeel

Verzoeker verklaarde de Russen en vooral de "kadyrovsty" in geval van terugkeer te vrezen. Hij verklaarde voor zijn leven te vrezen.

Die verklaringen, gekoppeld aan zijn erkenning als vluchteling in Polen, vormen een voldoende bewijs van het reëel risico voor onmenselijke behandelingen en/of voor zijn leven dat verzoeker zou lopen in geval van terugkeer naar Rusland.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg, naast het non-refoulement beginsel, artikelen 2 en 3 EVRM.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe: de vragenlijst en het terugnameverzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 21 september 2009, de bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring op datum van 14 december 2009 en zijn Pools identiteitsdocument en vluchtelingenpaspoort.

4.2. Verzoeker meent zijn verblijfsrecht in Polen te hebben verloren sinds zijn vertrek aldaar in juli 2009. Volgens verzoeker wordt dit door de verwerende partij niet betwist, aangezien hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waarbij hij ook verplicht wordt het Poolse grondgebied te verlaten. Bijgevolg, zo stelt verzoeker, heeft hij geen andere keuze dan naar Rusland terug te keren en wordt, omdat hij ten aanzien van dat land als vluchteling werd erkend, het non-refoulementbeginsel geschonden.

4.3. Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden. Op het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde vluchtelingenpaspoort (verzoekschrift, bijlage 5) staat weliswaar als “*date of issue*” augustus 2008 en als “*date of expiry*” augustus 2009, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zijn status van erkend vluchteling in Polen zou hebben verloren. Wellicht kan verzoeker door middel van een eenvoudige aanvraag zijn paspoort opnieuw laten verlengen en op die manier wederom een verblijfsrecht genieten in Polen. In dit verband merkt de Raad op dat in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing Polen opgesomd staat bij de lijst van landen die verzoeker eveneens dient te verlaten, doch er wordt uitdrukkelijk het volgende bij vermeld: “*(...) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.*” Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich onmogelijk naar Polen kan begeven, waar hij internationale bescherming genoot.

4.4. Verzoeker vreest, onder verwijzing naar zijn erkenning als vluchteling in Polen en zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, “*een reëel risico voor onmenselijke behandeling en/of voor zijn leven*” in geval van terugkeer naar Rusland waarbij hij de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren wordt hij als erkende vluchteling geenszins gedwongen om terug te keren naar de Russische Federatie. De bestreden beslissing omvat enkel een bevel in om het grondgebied te verlaten, maar houdt geen gedwongen terugleiding in van verzoeker naar zijn land van herkomst. Er is dan ook geen sprake van een schending van het non-refoulementbeginsel.

4.5. Er werd geen schending aangetoond van artikel 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker maakt geen schending van het non-refoulementbeginsel aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN